

Jiná fantasy

PRVNÍ DEN ZBYTKU TVÉHO ŽIVOTA

Štěpán Burda

ilustrace: Tadeáš Kříbek

jazykové korektury: Tereza Kosová

První den zbytku tvého života

Věnováno pro drahou kamarádku Jitku Bencúrovou

Strakoš seděl v bezvýznamné taverně, která se mohla jmenovat

U Lišky a kohouta, alespoň takovým obrázkem se pyšnil malý dřevěný štít, co visel křivě nad dveřmi. Usrkl si řídkého piva a špičkou boty citlivě zkontroloval, zda Vztekoun leží stále pod stolem. To byl zřejmě důvod, proč si už delší chvíli k nim nechtěl nikdo přisednout.

Rozhlížel se.

Krčmář si na hosty nemohl stěžovat, alespoň, co se do počtu týkalo. A že byl připraven na jakékoli chování, odpovídalo i vybavení lokálu. Stoly s nahrubo ohoblovaných fošen a pevně stlučené lavice bez jakéhokoli zdobení. Z nepřiliš vysokého stropu viselo vodorovně k hliněné podlaze kormidlo, které se sem do Velkého Dvora dostalo nejspíš souhrou náhodných okolností. Sloužilo jako lustr, na kterém se mihotaly plamínky lojových svící a zaháněly tak stíny do rohů lokálu.

U vedlejšího stolu seděl, hnědovlasý mladík, na kterém bylo vidět, že se musel nedávno dostat do nějaké potyčky. Modřiny na jeho krku se barvily do hněda, někdo jej škrtil. Podle odraných kloubů na hřbetě ruky Strakoš usoudil, že i pár ran sám rozdal. Nevěděl, o čem se kluk, který zde byl s dvěma staršími muži bavili, ale doteď mu zněla v uších věta, kterou ve výsměchu vyprskl jeden ze dvou chlapů: *Zitřek je prvním dnem zbytku tvého života, jo?*

Ač to Strakošovi na první pohled znělo jako úsměvná slovní hříčka, začal nad větou více dumat. V nepravidelných chvílích upíjel piva, aniž by se znovu pozastavoval nad tím jak chutná.

Zitřek je prvním dnem zbytku tvého života, řekl si v duchu. „Vztekoune, slyšel jsi to někdy?“ Nahlédl Strakoš na postaršího psa ležícího pod stolem. Krátkosrstý pes, jehož barva chlupu v přítmí byla spíše tmavší než šedá, natočil k pánovi jedno špičaté ucho a vydal kňouravé vydechnutí. „I tebe se to týká,“ poškrábal psího

dobráka v hrubé srsti, „Zítra je opravdu, první den, zbytku tvého života!“ zvesela se usmál a vyprázdnil korbek. „Anebo dnešek. Otázka je, jak dlouhý ten zbytek života bude,“ zamručel si Strakoš pod světlým plnovousem a na chvíli mu zvažněla tvář. „A to nemůže nikdo vědět, takže je třeba si toho prvního dne opravdu vážít, a žít...“ položil dřevný korbek na stůl a oťrel si ústa.

„**Máš tu volno?**“ zeptal se chlap s několikadenním strništěm na tváři, připravený si sednout. Jeho ústa se kroutila v neustálém úšklebku.

Strakoš se otočil k hlasu příchozího. Nebyl sám.

„Přisednem si k tobě aj s partijou, je tu narváno a toto je jedinej volnej stůl. Nechceš za ním přece sedět sám, ne?“ výraz jeho rtů se změnil v pološkleb, který měl být úsměvem, jenž odhaloval kazící se chrup.

Zpod stolu se ozvalo vrčení a do výše více jak sáh od podlahy se zvedl psí hřbet. Jeho tlama odhalovala špičáky a vydávala výstražné vrčení.

„Ale jen klid Vztekloune... klid,“ tišil Strakoš zvíře.

„Doprdele, toho čokla jsem si nevšimla!“ podivila se ženská, která se zdála ve stínu být mužem útlejší postavy. Teď, když se její obličej neutápěl v nejhlubších stínech taverny, šlo rozeznat i linky její mladé tváře. Většina mužů by souhlasila, že vypadala hezky. Ale její šat a mluva neprozrazovaly, že se jedná o manželku, ke všemu poslušnou, a rozhodně ne tu, která jen stojí za kamny a nechává si poroučet.

„Chlape, tak hnise a přines džbán místní řediny, co nazýváš pivem!“ zakřičel k šenku poslední muž, který si právě přisedal na lavici. Náraz hrušky těžkého tesáku o desku stolu zdůraznil, že i on je ozbrojen. Tváře měl zjizvené po neštovicích.

Mlčeli. Ve vzduchu bylo cítit napětí.

Vztekoun stále tlumeně vrčel.

„Ticho pesane, jen klid,“ domlouval Strakoš psímu společníku a položil mu pravou dlaň na krk, aby jej dotykem utišil. Levačkou,

kteřou zastíňovala před očima přítomných deska stolu, zkontroloval, zda jeho lovecký nůž, je na svém místě – v pochvě na vnější straně stehna.

Klesena to nevydržela a okřikla se na účet zvířete: „Jestli nepřestane vrčet, tak mu rozbiju hlavu kamenem!“ tvrdě pohlédla na Strakoše.

Muž se zjizvenou tváří, s černými vlasy napajcovanými pivem a pečlivě dozadu sčesanými hřebenem, ji chytil za předloktí a zabránil jí nadzvednout se z lavice. „Nikdo tady hlavu nikomu rozbíjet nebude,“ zesílil stisk. „Sedíme přece u jednoho stolu, a ještě se ani neznáme, pohlédl na vousatého muže – majitele psa.

Jejich pohledy prozrazovaly, že se jedná o pěknou sebranku, schopnou činů snad jakékoli poptávky. K zbraním neměli daleko, za opasky měli sekery a tesáky a holka, která z nich byla nejmladší, měla na stole položenou zubatou palici podobnou malému kyji. Chtěla působit jako drsná ženská, která se vyrovná svým kumpánům. V čemkoli.

Bohužel, Klesena toho večera nemohla vědět, že k naplnění výhrůžek o hlavě a kamenu dojde. Bude to ale i její vlastní hlava, se kterou se kámen v blízkých dnech setká.

„Jsem Strakoš,“ příjemně se usmál, aby odlehčil situaci. Ruku však nenabídl.

„Tahle držkatá holka je Klesena,“ popíchnul ji holohlavý muž, jehož úsměv byl spíše šklebem. „A mě říkají Jitro,“ sám se představil.

Strakoš však už pro něj měl vlastní přezdívku, pojmenoval si ho Škleboň.

Černovláska s kadeřemi svázanými do ohonu si nechala vtípek líbit a jen přimhouřila oči.

Třetí z družiny – pod'obanec, si říkal Kraso.

Opět zavládlo na chvíli ticho, které naštěstí brzy přerušil hostinský, co donesl džbáněk piva a tři otřiskané kameninové korbele. „Tady to máte panstvo!“ utřel si opocené čelo do zažloutlé

zástěry a dodal: „Ať se zlíbí. A ty, ještě jedno?“ otázal se na Strakoše.

Přikývnul.

Bavili se o běžných věcech, o počasí, jaké místa lze ve městě navštívit, kde se dobře napít a najíst – lépe než U Lišky a kohouta, či o místech s přívětivou dámskou společností, nabízející více než rozevřené náruče a příjemná obětí. Strakoš se jich raději nechtěl ptát na pracovní věci – neměl zájem se bavit, čím se tato trojka zde ve Velkém Dvoře zabývala.

„Potřebuji si vyběhnout na dvorek,“ zvedal se Strakoš z lavice. Vypil pár piv, které však svou slabostí nezastřely jeho mysl. Nicméně únavu po dlouhém dnu už cítil, věřil, že zde ve stavení bude ještě volný kavalec. O samotném pokoji s jednou postelí, nemohla být v podnicích podobného ražení žádná řeč. „Vztekloune, pojď se také vyvenčit,“ krátce hvízdal a pes byl na nohou rychleji než jeho pán.

Kraso kývnul na Jitra, aby se postaral o bezpečí nového známého, a raději jej doprovodil na dvůr. Sám chtěl poté ještě se Strakošem něco probrat.

„Neviděls ve městě děvčicu, která nosí přes záda rудej plášť?“

Strakošovi cuklo v tváři a stáhlo se břicho, až přestal močit. *Jak si mě s Holkou jen mohou spojovat?* bleskla mu hlavou domněnka. „Tady ve městě nosí rудý plášť spousta lidí, stáčí se projít po Barvířské a člověk vidí, kolik barevných látek se tam suší. I červené. „Pročpak?“ podařilo se mu uvolnit a přerušovaně dokončit potřebu.

Namísto odpovědi Škleboň dívku lépe popsál. „Rusovlásku, co má červenej plášť, takových tu moc nebude,“ opilecky se mu škytlo, až se musel jednou dlaní opřít o plot, který dlouze skrápěl močí. „Žlutě lemovanéj.“

„Asi ne,“ snažil se odpovědět lhostejným tónem a vydal se zpět do taverny.

Po stole se koulely kostky a Klesena se opilecky chechtala. Její veselí trochu pokleslo, když se znechucením odtáhla od procházejícího psa. Výrazem v obličeji dávala znát, že tato zvířata nemá opravdu příliš v lásce. „Vousáči,“ pozdravila Strakoše, který se vracel ke stolu, „zahraješ si s námi v kostky?“ vhodila několik kostěných šestistěnek do koženého pohárku a zachřestila jimi u ucha.

„Klidně,“ přidal se ke hře Strakoš. „O co hrajeme?“

„Pár kol můžeme dát cvičnejch, co?“ podíval se Jitro na Krasa, který jej pobídl pohledem, ať hází a nezdržuje. Kostky zarachotily a Jitro se svým způsobem usmál. Padly tři čtverky.

„Opravdu?“ rýpla si do něj Klesena.

„Kdybych věděl, že tolik hodím, tak hrajem hned naostro,“ Jitrovi jen oči svítily.

„Beru raz, dva, tři a čtverku“ shrábl Strakoš kostky zpět do pohárku. „Vyzkouším štěstí.“ Doufal v postupku.

„Možná máš štěstí, že sedíš dnes večer s námi,“ převzal kostky Kraso a párkrát s nimi zatřásl a vrhl je na hrubou desku hospodského nábytku.“ Nezajímal se, kolik hodil, ale podíval se na Strakoše. „Možná by sis rád přivydělal, vypadáš jako chlap, co se vyzná a má oči na stopkách.“

Klesena si Krasa s podivem prohlédla a pak zkontrolovala dvě pětky, což nebylo nejhorší.

„Možná bys nám mohl pomoci, nebo dát dobrý typ,“ měřil si Strakoše pohledem. „Hledáme jednu holku...“ nechal větu vyset ve vzduchu a sledoval světlou vlasého muže, se kterým se v průběhu večera seznámili, jak bude reagovat.

„Všichni něco hledáme, někteří ani neví co přesně, a pak jim unikají věci, které mají přímo pod rukama.“ Odpověděl Strakoš.

„Pán tady rozumuje!“ vyprskla posměvačně Klesana. „Myslíš si, že jsi v Písmákově univerzitě nebo co, že tady hážeš rozumy?“ dobírala si sebejistě Strakoše. Kdyby po boku neměla dva chlapy, co se se spoustou věcí jen tak nemazlili, chovala by se jistě umírněněji. „Kraso se tě ptal, jestli jsi neviděl mladou žábu, která je tak trošku jiná, rozumíš?“

Kraso nechal její výlev protentokrát bez komentáře a dával Strakošovi prostor na odpověď.

„Moc se o takové věci raději nestarám a *jiným* se vyhýbám,“ řekl neutrálně Strakoš škrábaje se za uchem. „Po městě běhá spousta holek, které jsou pro mne zajímavější úplně v jiných věcech, než nějaké odrostlé děvče.“ Chtěl se napít, ale korbel byl prázdných. Na sucho polkl.

Škleboň poslouchal a přitakával Strakošovi.

„Mám trochu stříbra navíc, stačí si rozpomenout,“ Kraso dlouze zívnuv, „zda se kolem tebe nemihla rusovlasá holka v červeném plášti se žlutým lemem.“

Vousáč věděl, koho přesně mají na mysli, protože s dívkou, kterou hledali, seděl včera u stolu a hovořil s ní. Přesně v takové blízkosti, jako s podivnou společností dnešního večera. Nejraději by odtud vypadl. Doufal, že poblíž není *lovec*, co dokáže číst myšlenky, který by byl s Krasem a jeho bandou v kontaktu.

„Žádnou takovou neznám,“ znovu odpověděl Krasovi a chvíli mu hleděl do očí.

Strakošovi se lehce zatřásko spodní víčko. Jediný, kdo si toho všiml, byla Klesena. Ač se to na pohled nezdálo, byla to právě ona, kdo byl z jejich skupinky nejvšímavější.

„Dobrá,“ souhlasil Kraso. „Člověku se cinkráky vždycky mohou hodit, zvláště v dnešní době,“ nahodil udičku a lhostejně se ušklíbl. „Tak pokračujeme ve hře.“

Na řadu se dostala Klesena, s úsměvem sebrala šestici šestistěnek a po chvíli míchání je vytřepala mezi zúčastněné. Spatřila tři jedničky a kostka, která se odrazila od Strakošového korbelu se zastavila a hleděla na ně jediným okem jako kyklop. „Čtveřice!“ zavýskla a samou radostí se zvedla ze židle.

„Ale jen ze samejch jedniček,“ zdůraznil Jitro s nepřejícností ve hlase.

Vztekloun hlasitě zívnuv a protáhnul se. Zaštěkal, když se po lokále rozezněly skřipky, které vytáhl a začal ladit jeden z komediantů, připravující se předvést své umění a tak získat

zadarmo něco do žaludku. Postupně se k němu přidával chlap s fujarou a děvče s malým bubínkem v ruce. Měla světlé vlasy.

Nálada přítomných se rozveselila, muzika promlouvala ke všem stejným jazykem. Někteří vytahovaly fajfky na dlouhé úzké stopce a poslouchali notování tří muzikantů.

Ke stropu stoupal tmavě modrý kouř doutnajícího tabáku a pára s právě dovařené dušeniny, kterou dva šenkýřovi pomocníci začali roznášet mezi hosty.

Strakošovi zakručelo v břiše a viděl i na Škleboňovi, jak se k pokrmu otáčí a sbíhají se mu sliny.

„Vyhrála jsem!“ křikla Klesena a hrdě vztyčila bradu. „Pět očí, jak by řekl Jitro,“ mrkla na svého stále zašklebeného družiníka, kterému to očividně zalichotilo. „Mám právo na svou výhru,“ sebejistě oznámila.

„Jakou výhru?“ ptal se pobaveně Kraso a poškrábal se na lících, kde mu v řídkém strništi prosvítaly jizvy po neštovicích.

„Přece právo na otázku,“ odpovídala s úsměvem.

Strakoš dále zpracovával dušeninu, která byla řídká stejně jako místní pivo. Plavaly v ní kousky tuku, několika tuřínů a červené řepy. Vše bylo silně provoněné majoránkou a kmínem. Pohlédl na Klesenu.

„No otázku třeba na tebe,“ vyzývavě se na něj podívala.

Strakoš polkl.

„Kdys měl naposled ženskou?“ zasmála se.

Včera ty pizdo, a jestli si mě budeš ještě chvíli dobírat, tak s tebou zacvičím přímo tady a týden si ani nesesedneš, řekl si v duchu a čekal. V tváři trochu zrudnul a v očích mu zasvítilo.

„Hmm, no tak?“ koketně si rozhalila kabátec a ukázala tak na obdiv svůj bílý krk a část dekoltu, který se zablýskl mezi volným šňerováním.

Strakoš se usmál, do hlavy mu neviděla.

Krasova ruka vystřelila jako z trávy právě vyrušený had, a shodila černovlásku z lavice.

„Kokote!“ zanáčávala se vzlyky ve hlase. Praštila se temenem o vedlejší lavici.

„Už tu klapačku pro dnešek zavři!“ srazil jí hřebínek Kraso.

Pár nejbližších hostů se otočilo, ale nikdo se do nich nevměšoval. Buď zde podobné věci byly na denním pořádku, nebo se více starali o to, co jim proteče krkem.

„Jsi doopravdy šmejd,“ zvedala se ze země a třela si hlavu, „co to do tebe vjelo?!“ protestovala.

„Hlídej se,“ odpověděl jedině Kraso a otočil se ke stolu, aby dojedl zbytek večere.

Klesena odešla.

„Pokud by sis přece na něco vzpomněl, zítra ráno se budeme chvíli potulovat kolem černého dubu na Malém handlu,“ loučil se Kraso a vstával z lavice. Kývnul na zbývajícího člena družiny, ať se také zvedá.

Strakoš beze slova pokynul na rozloučenou.

Žena s nedbale sepnutými plavými vlasy, seděla opodál. Skloněná nad večerí, ve zdání, že si ničeho a nikoho nevšimá. Přesto si četla v Krasově hlavě jako v knize. Yrina dobře věděla, že budou čekat někde jinde. Zvažovala, zda to vousatému dobrákovi říct nebo jej nechat svému osudu.

Rozhodla se pro druhou možnost.

Probudil se, ale oči nechal stále zavřené. Přesto rozeznal, že už se dávno rozednělo a do sdíleného velkého pokoje prostupovalo oknem světlo. A také zvuky probouzejícího se města. Sladký zápach vykydaného hnoje, ale i silná vůně kmínu a majoránky.

Vztekoun ležel v nohách velkého kavalce, na němž noc přečkali tři lidé. V podnicích podobnému U lišky a kohouta to bylo zcela běžné.

Strakoš zůstal na slamníku sám a divil se, že ho krčmář už dávno nevyhnal karabáčem ven. Usmál se při té představě, považoval

se totiž za urostlého muže a to nepočítal Vztekouna, který by se také jistě ohradil.

Víčka stále ponechával zavřené a rozhýbával své ztuhlé končetiny a krk. Během noci zjistil, že proležený kavalec nebyl nikterak pohodlný. Představoval si, jak si dá v některých z vývařoven na náměstí pořádnou snídani a poté zřejmě zamíří k hostinci U Rudého vola, aby se rozloučil s Dubosem a jeho chráněnkyní, ač to neměl původně v plánu. Vyjde branou z města ven, do kopců, kde v lesích stojí jeho lovecká chajda. Čekal jej pěkný den.

Sestoupil schody do přízemí a zamířil si to přímo k šenku, prohodit s majitelem pár slov na rozloučenou a využít tak příležitosti se dozvědět ještě nějaké novinky, než opustí Velký Dvůr.

Vztekoun se rychlým krokem propletl kolem pikolíka, který roznášel včera uvařenou dušeninu mezi několik hostů, a vydal se otevřenými dveřmi ven.

„Dobré jitro,“ pozdravil Strakoš, „máme tu ale časné hosty, co?“ stoupl si bokem k šenku a kývnul směrem do lokálu.

Krčmář s unaveným pohledem zamručel na pozdrav. „Dáš si něco, nebo jak?“

„Ani ne. Něco nového?“

„Nic, co by stálo za řeč... Hej, mazej do kuchyně pomoci Pršonovi, než přijdou další hosti,“ neslušně přikázal přes Strakošovo rameno pikolíkovi, který právě roznesl poslední objednanou porci.

„Na hospodského jsi hodně výřečný,“ řekl ironicky Strakoš.

Venku se ozvalo zuřivé zaštěkání a vrčení.

Strakoš nevyrozuměl odpovědi muže za pultem a rázným krokem směřoval ven na dvůr. Než prošel dveřmi, ozvalo se bolestivé zakňučení a tím psí hlas utichl.

Klesana upustila velký kámen, který se leskl krví, právě v okamžik, když Strakoš vyšel ven. Výmluvně nadzvedla rameny a zle se usmála. Z jejího pohledu se dalo číst: *Já jsem ti to přece říkala...*

Psí tělo leželo sáh před ní a v agónii se celé třásl. Ze Vztekounovy tlamy vysel fialový jazyk, z kterého se valila krev,

stejně jako z uší, a vpíjela se do plstnaté srsti a písčité zemi. Měl rozdrcenou lebku a byla jen otázka času, kdy doopravdy zemře. Pohled na jeho tělo značil bolestivé utrpení, které vhánělo jeho majiteli slzy do očí a do tváře nezměrný vztek.

„Svině!“ křikl Strakoš a rozeběhl se jí v ústřety.

Klesena se stihla jen příkrčit. Narazilo do ní Strakošovo tělo, jako buchar do kovadliny, smetlo jí na zem, kde se otřeseně snažila postavit na nohy. Vzápětí cítila silné sevření kolem krku, které jí drtilo jako kovářské kleště.

„Ty-jed-na od-porná svině!“ Strakoš s ní třásl jako smyslů zbavený, aniž by si všiml dvou stínů, které se nad nimi mihly.

Strakoš si připadal jako jedna z šestistěnek, kterou včera vytřepal s koženého pohárku na stůl. Svět se kolem něj točil a před očima mu tancovaly, rudé, černé a modré kruhy, které se rozpíjely jako inkoust v blátivé kaluži. Po zátylku mu stékalo něco lepkavého, co ho hřálo už i na zádech za límcem. Mezi kruhy se šklebil Jitro a dokonce i Kraso, jehož tvář vypadala jako duch. Kraso se držel za bok a přes prsty mu prosakovala krev. Někdo jej bodl a Strakoš si nebyl jistý, jestli na své pravačce viděl vlastní krev nebo barvu šmejda s pod'obanými tvářemi.

„Z tohohle už se nedostaneš, živej,“ vyhrožoval Jitro, „záleží jenom na tobě, jestli budeš trpět jako tvůj čokl! Nebo víc,“ vycenil své zuby v pitomém šklebu.

„Dej mu ochutnat tej šťávy hned, ať ví, o čem se mluví“ přikázal Kraso. Bolestivě sykl a zadíval se na stále zvětšující se tmavý květ, v místech, kde jej Strakoš bodl.

Nebylo třeba dalšího pobízení, aby Jitro chytil otřeseného muže za zátylek a tvrdě mu strčil obličej hluboko do močky, která se sbíhala v járku za hnojištěm.

Vousatý muž se cítil jako v mrákotách, v uších mu zvonilo a v jakési vzdálené ozvěně napůl rozuměl, co říkali muži nad ním. Ruce a nohy reagovaly opožděně a velmi slabě se snažily odporovat silnému sevření. Nebe zmizelo, v ústech a nose ucítil kyselou chuť močky a dráždivý smrad čpavku. Škrábala jej v krku a nutila k

dávivému kašli. Přestal vidět a barevné kruhy se ztratily za tmavě hnědou oponou.

Opona se na chvíli roztáhla do stran.

„Kde je?“ optal se příkazovačně Kraso.

Strakoš otevřel ústa a instinktivně se rychle nadechl. Neměl ani pomyšlení odpovídat, jeho žaludek protestoval. Rozkašlal se, v krku jej pánilo a dřelo, jakoby polykal piliny.

Světlo zmizelo a opět se ocitl hlavou pod páchnoucí hladinou. Na lících ho bodala sláma a ještě něco dalšího. Ve spáncích mu hlasitě duněly obrovské bubny, které zanikaly ve víru bublin vzduchu, co se mu i se zvrátky valily ven z huby. Ve snaze se neudusit, mu tělo přikázalo se nadechnout a tak začal opět všechen sajrajt polykat.

„Chutná ti to ty hajzle?!“ naklonil se k němu Jitro s odpudivě sevřenou tváří. „Vždyť smrdíš jako prase. Doufám, že seš dost chytřej na to, abys začal zpívat,“ řekl výhruzně a zatřásl mučeným chlapem.

Strakoš dávivě kašlal. Z úst mu tekla močka, hleny a krev, jak si prokousl ret.

„Takže ještě jednou, kde ji najdeme?“ pronesl Kraso, držíce se za zraněný bok. Postavil se z hromady mrvy, aby přišel blíže.

Jitro souhlasně zamručel, aniž by bylo třeba dalších Krasových slov, že je čas na další kolo.

Vousáč se zhluboka nadechl a opět ho ponořili pod hladinu. Snažil se s sebou neházet, ale začínal cítit, jak se mu znovu do krku derou zvrátky. Někdo jej chytl za prst a obratným pohybem, mu vykloubil palec, jen to křuplo. Strakoš zařval, ale bolestivý ryk utlumila močka, která se mu ihned drala do krku. Začal sebou házet jako prakem střelený potkan. Fialové kruhy brzy vystřídaly světle zelené, které začínaly přecházet v problikávající temnotu, jejíž intervaly se zpomalovaly.

Konec prvního dne zbytku Strakošova života se blížil. Zdálo se, že bude zároveň i tím posledním.

Tlak na zátylek ustal a někdo jej pevně sevřel za ramena a překulil na záda. Strakoš chrlal a z hrdla mu vytryskl gejzír hnědých sraček. Hlava se mu divoce točila, kašel ho zlomil v pase a nutil se krčit do klubíčka.

Když ucítil kopanec do žeber, šílenou bolestí se rozbrečel.

Zlomili jej.

Klesena se odvrátila se skleněným pohledem v očích pryč. Zato Škleboň si představení užíval a jeden by řekl, že je vděčný za to, hrát ve hře jednoho z hlavních aktérů. Měl ze sebe příjemný pocit, jak své improvizované vystoupení perfektně zvládal.

„Když se na tebe dívám,“ Kraso mu lehce stoupl na žaludek, „další kolo nevydržíš. Takže kde jí najdeme?“

Strakoš omámeně odpověděl, ale z jeho úst se vyvalily jen bubliny a krvavé hleny, stékající mu po zarostlé bradě.

„Neslyšel jsem!“ Kraso přenesl váhu na levé chodidlo a ihned se ozvalo zasténání.

„U Rudého vola,“ odpověděl Strakoš s lítostí ve hlase.

Mluvil pravdu.

Škleboň přidržoval dřevěnými vidlemi stále slabší odpor zmítajícího se těla. Na hladinu jímky se dostalo posledních několik bublinek vzduchu. Zapřel se o násadu celou svou vahou, aby dostal tělo co nejhlouběji. Odplivl si a oťrel si do nohavic ušpiněné ruce.

Opřel vidle o stranu latríny.

„Dostal jsem žízeň, myslím, že je na čase navštívit doporučené podnik U Rudého vola,“ zazubil se na Klesenu.

Žena se od něj s nechutí odvrátila a vyrazila směrem k zmíněnému hostinci.

Poznámky autora:

- Větu „Zítřek je prvním dnem zbytku tvého života“ můžete zaslechnout ve filmu *Nejkrásnější den*
- *Nejkrásnější den* byl také inspirací k sepsání povídky *Slidič*
- „Dnes je prvním dnem zbytku tvého života“ tento citát pochází od psychoterapeutky Anne Wilson Schaef